

Belsőhármás

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LVI. évfolyam, 16. szám, 2012. április 20.

A történelem sok mindent produkál, még olyan helyzet is előállhat, hogy egy ország legfőbb állami méltóságait egykori egyetemi szobatársak, futballista csapattársak és azok legközelebbi hozzátartozóinak szűk merítése adhatja. A döntés arányérzék, intellektus, de valószínűleg mindent megelőzően ízlés kérdése. Ha van ízlés, akkor ez nem fordulhat elő, ha nincs, akkor igen. Magyarországon politikai ízlés régen nincs, tehát előfordul. Nem fárasztok felsorolással senkit, hogy az egykori szobatársakból, kollégiumi flekkensütögetőkből ki hova került, mert gyakorlatilag elfoglalták az összes fontos politikai posztot. És még azt sem zárhatnánk ki, hogy a köztársasági elnökként szárnyát bontogató Áder János kiváló államelnök lesz. Annál is inkább, mert az alkotmányos berendezkedés, a fékek és ellensúlyok rendszerének lebontását, az ország tekintélyuralmi berendezkedését, vagyis a legpiszkosabb politikai műveletsort ellenjegyezte már Schmitt Pál. A legkínosabb, és politikailag komoly ember számára vállalhatatlan szerepet eljátszotta, kellőképpen lejáratva magát, ebből az egész politikai játékból mint gyűrött, szutykos kártyalapot kihajították, szégyenteljes pályafutását csak megkoronázta, hogy korábban plagizált. Sokkal több rossz nem jöhet már. Áder tehát tényleg konszolidálni fog.